

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 05 listopada 2010 roku Nr (...) pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy P.P.H.U. (...) P. R. z siedzibą w T., orzekł, że Przedsiębiorca ten nie wywiązał się w roku 2009 z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii lub uiszczenia opłaty zastępczej.

Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 50.043,33 zł, to jest w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną osiągniętego w 2009r.

Prezes URE w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, iż w odniesieniu do Spółki znajdował zastosowanie art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne nakładający w 2009r. roku na przedsiębiorstwa zajmujące się wytwarzaniem lub obrotem energią elektryczną obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawianych źródłach energii, lub uiszczenia opłaty zastępczej, jeżeli dokonywały one sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych.

Podniósł, iż w myśl § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2008r. Nr 156, poz. 969 z późn. zm.) Przedsiębiorca powinien w roku 2009 osiągnąć nie mniej niż 8,7 % udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym.

Pozwany zauważył, iż zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy, dokonał on sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 1.709,107 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne. W związku z powyższym był obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej, lub uiszczenia opłaty zastępczej na łączną ilość 148,692 MWh energii elektrycznej. Pozwany zaznaczył, że z posiadanych przez niego informacji wynika, iż Przedsiębiorca nie przedstawił do umorzenia świadectw pochodzenia za 2009r. Ponadto jak podał, z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że Przedsiębiorca do dnia 31 marca 2010 r. nie uiszczył za 2009 r. opłaty zastępczej.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes URE uznał, że Spółka nie wypełniła obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, wobec czego zastosowanie ma art. 56 ust. 1 pkt 1 a ustawy Prawo energetyczne dotyczący nałożenia kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków określonych w art. 9a ust. 1 ustawy.

Prezes URE wskazał, że wymierzona kara pieniężna w kwocie 50.043,33 zł stanowi (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną osiągniętego przez Spółkę w 2009r.

Podniósł, iż przy jej wymierzaniu kierował się postanowieniami art. 56 ust. 2a pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne, w myśl których wysokość kary pieniężnej nie może być niższa niż kwota nie uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3. Zatem, jak podał, wysokość kary nie może być niższa niż minimalna, wynosząca 50.043,33 zł. Prezes URE rozstrzygając w niniejszej sprawie zgodnie z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy - Prawo energetyczne wziął także pod uwagę stopień szkodliwości czynu, zawinienia oraz możliwości finansowe i dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy.

Pozwany wywiódł, iż różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z umorzonych świadectw pochodzenia lub wniesionej opłaty zastępczej w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, a osiągniętym przez Spółkę wynosi 8,7%. Przy czym stosownie do art. 9a ust. 2 - 4 ustawy - Prawo energetyczne w 2009 r. jednostkowa opłata zastępcza za 1 MWh wynosiła 258,89 zł. Zatem, jak podał, wymagana do uiszczenia przez Spółkę opłata zastępcza powinna wynieść 38.494,87 zł. Na taką kwotę ocenił uszczuplenie dochodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Stąd stopień szkodliwości czynu przyjął jako znaczny.

Jednocześnie Prezes URE zauważył, iż wprowadzając Przedsiębiorca w dniu 01 kwietnia 2010r. wpłacił na konto NFOŚiGW opłatę zastępczą w wysokości 38.494,95 zł tytułem wypełnienia obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, jednak podkreślił, iż w myśl art. 9a ust. 5 ustawy nieprzekraczalnym terminem uiszczenia wymaganej przepisami prawa opłaty zastępczej jest 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Prezes URE wskazał, że przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą zgodnie z art. 355 § 2 kc zobowiązany jest do dołożenia należytej staranności w zakresie jej prowadzenia, a szczególnym przykładem jest wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu energią elektryczną, bowiem stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne wymaga ona uzyskania koncesji przez Spółkę. Zatem stopień zawinienia określił jako znaczny.

Prezes URE wymierzając karę uwzględnił także sytuację finansową Przedsiębiorcy. Wskazał, iż zgodnie z informacją zamieszczoną w formularzu „Opłata z tytułu uzyskania koncesji”, wysokość przychodu Przedsiębiorcy z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na samym tylko obrocie energią elektryczną wyniosła za rok 2009 – (...)zł. Jak podał, wymierzona kara pieniężna stanowi zatem (...)% przychodu z tej działalności koncesjonowanej, mieści się zatem w granicach wskazanych w art. 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne.

Prezes URE wywiódł, iż w niniejszej sprawie nie ma podstaw do zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

Prezes rozważając inne okoliczności, w tym dotychczasowe zachowanie Przedsiębiorcy, wziął także pod uwagę okoliczność, że Przedsiębiorca nie był wcześniej karany przez Prezesa URE za niewypełnienie obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne.

Zdaniem Prezesa URE kara orzeczona w najniższej dopuszczalnej wysokości winna spełnić swoją rolę prewencyjną w odniesieniu do przyszłych okresów rozliczeniowych.

Od niniejszej Decyzji powód – P.P.H.U. (...) P. R. z siedzibą w T. złożył odwołanie, wskazując, iż zaskarża Decyzję w części – w zakresie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej w kwocie 50.043,33 zł. Zaskarżonej Decyzji powód zarzucił naruszenie art. 56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię i przekroczenie zasad ustalania wysokości kary pieniężnej oraz naruszenie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w niniejszej sprawie stopień szkodliwości czynu popełnionego przez Przedsiębiorcę był znaczny, co uniemożliwiło odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o uchylenie przedmiotowej Decyzji w zakresie nałożonej kary pieniężnej bądź zmianę zaskarżonej Decyzji i odstąpienie od wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej. Ponadto powód wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonej Decyzji do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy; dopuszczenie dowodu z zeznań świadka Z. D. – Pełnomocnika na okoliczność trudnej sytuacji finansowej skarżącego; dopuszczenie dowodu z dokumentów załączonych do odwołania na okoliczność trudnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy; zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – P.P.H.U. (...) P. R. z siedzibą w T. w 2009r. prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną na podstawie stosownej koncesji (okoliczność bezsporna).

W 2009 roku powód dokonał sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 1.709,107 MWh energii elektrycznej (k. 2, 7 akt adm.).

P.P.H.U. (...) P. R. z siedzibą w T. w 2009r. nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia energii elektrycznej potwierdzających wytworzenie energii elektrycznej w odnawialnych źródłach energii. Nie uiścił również alternatywnej opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej do dnia 31 marca 2010r.

W dniu 01 kwietnia 2010r. Przedsiębiorca wpłacił na konto NFOŚiGW opłatę zastępczą w wysokości 38.494,95 zł (k. 6 akt adm.).

Wobec udzielonych przez Przedsiębiorcę informacji odnośnie sprzedaży energii elektrycznej w 2009r. (k. 1-7 akt adm.), Prezes URE zawiadomił go pismem z dnia 05 sierpnia 2010r. o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z ujawnieniem nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu w 2009 roku, określonego w art. 9a ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach energii, o których mowa w art. 9e ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, lub uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej według wzoru określonego w art. 9a ust. 2 ustawy – Prawo energetyczne. (k. 10-12 akt adm.).

W odpowiedzi na powyższe Przedsiębiorca w piśmie z dnia 20 sierpnia 2010r. przekazał wyjaśnienia i dokumenty (k. 13-19 akt adm.).

Pismem z dnia 31 sierpnia 2010r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego materiału dowodowego i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień (k. 20 akt adm.).

Przedsiębiorca osiągnął w 2009r. przychód z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną w wysokości (...) zł (k. 2 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód będąc przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się obrotem energią elektryczną i sprzedającym tę energię odbiorcom końcowym zobowiązany był w 2009 roku na mocy art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006r. Nr 89, poz. 625 j.t. ze zm.) do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 powołanej ustawy, tj. świadectwa potwierdzającego wytworzenie energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, lub też alternatywnie do uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 ustawy. Przy czym w myśl art. 9a ust. 5 ustawy przedmiotowe opłaty zastępcze, stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i należy je uiścić na wyodrębnione rachunki tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Zakres wskazanego ustawowego obowiązku został określony w § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2008r. nr 156, poz. 969 z późn. zm.), zgodnie z którym obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej uznaje się za

spełniony, jeżeli za dany rok udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wynosi nie mniej niż: 8,7% w 2009r.

Bezspornym jest natomiast, iż powód nie uzyskał oraz nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 Prawa energetycznego, jak i nie uiszczył opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust. 5 Prawa energetycznego, których to faktów Przedsiębiorca nie kwestionuje.

Bezspornie zatem ciążący na Przedsiębiorcy obowiązek nie został spełniony.

Tym samym zastosowanie miał art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega między innymi ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia albo nie uiszcza opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 1 ustawy.

Brzmienie tego przepisu przesądza, że Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który nie wypełni ustawowego obowiązku. W świetle treści tego przepisu nie ma podstaw do ustalenia, że zastosowanie kary jest uwarunkowane zawinionym zachowaniem przedsiębiorcy. Zatem art. 56 ust. 1 stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary, a odpowiedzialność danego podmiotu nie jest oparta na zasadzie winy, lecz na zasadzie bezprawności działania czy zaniechania. Pogląd taki jest zbliżony ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, który opowiada się za „obiektywną koncepcją odpowiedzialności” z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z Prawa energetycznego, czemu dał wyraz między innymi w wyrokach z dnia 04 listopada 2010r. sygn. III SK 21/10, 01 czerwca 2010r. sygn. III SK 5/10, 12 kwietnia 2011r. sygn. III SK 46/10.

W związku z powyższym zasadnym było wymierzenie powodowi kary pieniężnej przez Prezesa URE. Przy czym wbrew twierdzeniom pozwanego zła sytuacja finansowa Przedsiębiorcy nie zwalnia go z odpowiedzialności za niewywiązanie się z ciążącego na nim obowiązku. Przedsiębiorca powinien bowiem tak zarządzać swoim majątkiem, aby wygospodarować odpowiednie środki na pokrycie zobowiązań natury publicznoprawnej.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 powołanej ustawy, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Sąd zważył, że Prezes URE, zgodnie z nakazem określonym w tym przepisie w sposób prawidłowy uwzględnił wszystkie okoliczności przemawiające za nałożeniem na powoda kary pieniężnej w wymiarze ustalonym w zaskarżonej Decyzji.

Jeśli chodzi o szkodliwość czynu Sąd zauważył, iż biorąc pod uwagę § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii, przy wykonanej przez Spółkę sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym w wysokości 1.709,107 MWh oznacza to konieczność uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej za energię odnawialną na łączną ilość 148,692 MWh. Przy czym wobec tego, że różnica pomiędzy wymaganym udziałem energii elektrycznej pochodzącej z umorzonych świadectw pochodzenia lub wniesionej opłaty zastępczej w całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym, a osiągniętym przez Przedsiębiorcę wyniosła 148,692 MWh, natomiast zgodnie z art. 9a ust. 2 - 4 ustawy - Prawo energetyczne w 2009 r. jednostkowa opłata zastępcza za 1 MWh wynosiła 258,89 zł, wymagana do uiszczenia przez Przedsiębiorcę opłata zastępcza wynosi 38.494,87 zł. Na taką kwotę trzeba więc ocenić uszczuplenie dochodów Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że przepisy ustawy Prawo energetyczne nie przewidują możliwości wniesienia opłat zastępczych po terminie określonym w art. 9a ust. 5 ustawy będącym terminem materialnym, którego uchybienie

wywołuje skutek prawny w postaci wygaśnięcia praw i obowiązków o charakterze materialnym. Tym samym Prezes URE nie mógł wziąć pod uwagę, wpłaty opłaty zastępczej w dniu 01 kwietnia 2010r. skoro powód może domagać się zwrotu uiszczonej w tym dniu kwoty, albowiem jej uiszczenia nie można uznać za realizację obowiązku, który przecież wygasł. Dlatego też okoliczność wniesienia opłaty zastępczej w późniejszym terminie nie tylko nie stanowi przesłanki zwalniającej powoda z odpowiedzialności za nie wywiązanie się z ciężącego na nim obowiązku, ale także niwelującej szkodliwość czynu wobec uzupełnienia niedoboru powstałego w dochodach (...), który jest tylko pozorny.

Zatem stopień szkodliwości czynu Prezes URE prawidłowo ocenił jako znaczny.

Tym niemniej Sąd wziął w tym kontekście pod uwagę, że Przedsiębiorca nie zignorował ciężącego na nim obowiązku, tylko starał się go wypełnić.

Wobec powyższego brak jest jednak przesłanek do zastosowania art. 56 ust.6a ustawy Prawo energetyczne i odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej. W świetle bowiem powołanego przepisu Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Tymczasem taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Jak już wcześniej Sąd zauważył konstrukcja terminu materialnego na zrealizowanie obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy nie pozwala zarówno na przyjęcie, że powód obowiązek zrealizował, jak i na uwzględnienie wpłaty dokonanej po terminie podczas oceny stopnia szkodliwości popełnionego czynu.

Co do stopnia zawinienia Sąd zwrócił uwagę, iż powód nie wykazał staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą wynikającej z regulacji art. 355 § 2 k.c. oraz wyjątkowego charakteru działalności gospodarczej, jaką jest działalność koncesjonowana. Sąd stwierdził, że Przedsiębiorca otrzymujący koncesję na obrót energią elektryczną musi gwarantować, że będzie działał zgodnie z przepisami Prawa energetycznego regulującymi jego działalność, w tym obligatoryjnie wypełniał wszystkie nałożone na niego ustawą obowiązki. Podkreślenia wymaga, iż słaba kondycja finansowa nie zwalnia Przedsiębiorcy z realizacji tych obowiązków. Profesjonalny przedsiębiorca powinien zachowując należytą staranność zadbać o wygenerowanie odpowiednich środków pozwalających wypełnić wymagania ustawowe stawiane przedsiębiorstwu zajmującemu się obrotem energią elektryczną. Wobec tego, zdaniem Sądu, powód wykazał się zawinionym zaniechaniem, którego stopień należy przyjąć jako znaczny.

Wymierzając karę Prezes URE uwzględnił właściwie sytuację finansową Przedsiębiorcy, biorąc także pod uwagę, że zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy wysokość jego przychodów z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej wyniosła za rok 2009 – (...) zł.

Pozwany trafnie zauważył, że powód miał rok na decyzję kiedy i w jaki sposób będzie realizował obowiązek, a jego realizację odłożył na ostatnią chwilę. Powód pomimo podnoszonych twierdzeń nie udowodnił, iż nie dysponował w dniu 31 marca 2010r. kwotą w wysokości umożliwiającej wywiązanie się obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej, ani też nie wykazał stosownymi dowodami, że wypełnił ciężący na nim obowiązek natychmiast w chwili, gdy tylko środki pojawiły się na jego koncie.

Rozważając inne okoliczności, w tym dotychczasowe zachowanie Spółki, Sąd wziął pod uwagę, iż jak podał Prezes URE, powód nie był dotychczas karany przez Prezesa URE za niewypełnienie obowiązku z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne.

Wysokość kary pieniężnej słusznie została ustalona w oparciu o algorytm wskazany w art. 56 ust. 2a pkt 1 Prawa energetycznego. Jak wynika z treści powołanego przepisu minimalna wysokość kary pieniężnej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne nie może być niższa niż kwota nie uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3. Sposób obliczenia kary wskazuje zatem, że ukarany Przedsiębiorca musi zapłacić o co najmniej 30% więcej niż

kosztowałyby go wniesienie opłaty zastępczej w ustawowym terminie. Przez co fakt nie uiszczenia opłaty zastępczej jest uwzględniany w wysokości kary.

Skoro kwota nie uiszczonej opłaty zastępczej wyniosła 38.494,95 zł, kara minimalna w niniejszym przypadku wynosi 50.043,33 zł. Taką też karę w najniższej dopuszczalnej przez przepisy prawa wysokości wymierzył Prezes URE.

Zgodnie z informacją powoda wysokość jego przychodów z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną wyniosła za rok 2009 – (...) zł. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w granicach wskazanych w art. 56 ust. 3 ustawy - Prawo energetyczne, w świetle którego wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć (...) przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć (...) przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym.

Sąd miał również na uwadze, że kara pieniężna w wymierzonej wysokości spełni swoją funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc będzie zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań, co zmotywuje Przedsiębiorcę do przestrzegania reguł prawnych wynikających z prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

SSO Maria Witkowska